

Noční můra z Ishbalu

Jsem Plukovnice Isabella Nightrose, přidělená už pár týdnů k jednotce v problémové části, východu Amestrianu. Byl obyčejný pracovní den, ostatně jako vždycky, a já jsem vstala hodně brzy, protože jsme se předháněli s Plukovníkem Mustangem, kdo bude v kanceláři dříve. Byla to celkem bohubilá činnost, a většinou jsme se v tom střídali. Jenže potíž byla v tom, že jsme stále přicházeli čím dál tím dříve do kanceláře. Kdekoho v okolních kancelářích to už znepokojovalo, když jsme rázně kráčeli po chodbě třeba ve čtyři hodiny ráno. Tentokrát jsem si speciálně přivstala, protože minule byl Roy v kanceláři už v půl čtvrté, zatímco já jsem se tam teprve objevila. To mě dopálilo, byl tam dříve! Ospale a rozechvěle jsem kráčela po chodbě, a ještě nebylo ani těch půl čtvrté ráno. Došla jsem do kanceláře a on tam už byl! Ležel na stole a spal... on tu byl přes noc, nebo co?! Chtěla jsem do něj strčit, když se ošil, asi se mu něco zdálo. Chvíli jsem ho pozorovala, napadlo mě, že ho nebudu budít. Jenže pak to začalo...

„Ne! Já takhle dál nemůžu!“ začal volat ze spaní, viděla jsem, že mu dokonce po tváři skanula slza. Nevěděla jsem co dělat. Začal se celý třást a já jsem k němu přiběhla. Musel mít hroznou noční můru.

„Plukovníku! Mustangu!“ začala jsem volat a třásla s ním, aby se probral. Stále se třásl a nešel zrovna probrat.

„Roi!“ vykřikla jsem ještě plačtivě a přitiskla ho k sobě.

Roy pomalu otevřel oči. Ospale se na mě podíval, ale stále na něm bylo znát, jak se uvnitř třese. Držela jsem ho v náručí a ani mě nenapadlo, že bych ho měla pustit. Smutně jsem se na něj podívala. „Muselo se ti zdát něco příšerného,“ řekla jsem pak do nastalého ticha.

Muselo mu být neskutečně trapně, a lehce mě od sebe odstrčil, ale nebylo to drsné gesto. Udělal to velmi jemně. „Isabello... ty jsi zažila Ishbal, že?“ odpověděl mi, ani se nenamáhal mi v tuhle chvíli vykat, jak to obvykle dělává.

„Ano, to zažila... byla jsem tam dva roky...“ zašeptala jsem a podívala se smutně do země. Když o tom tak mluvil, vybavily se mi skutečně ošklivé vzpomínky.

„Tebe to někdy nepronásleduje?“ zeptal se ještě.

„Jistě... někdy mám podobné sny...“ zněla moje odpověď, stále jsem si nedovolila mluvit normálně.

„Myslel jsem si to...“ řekl potichu a položil hlavu na stůl. Nevěděla jsem, co bych měla říkat. Bylo mi do pláče, když jsem ho viděla, před očima mi proběhlo tolik věcí, co jsem tam zažila. Tolik hrůzných věcí... ani jsem si to neuvědomila a zatímco jsem tupě zírala před sebe, po tváři mi skanula slza. „Vrací se ti to taky, že?“ zeptal se, potom mě chytil za ruku. Bezeslovně jsem kývla. V tu chvíli jsem uslyšela zašustit jeho uniformu a pevně mě objal. Pak jemně položil ruku na moji hlavu a přitisknul si ji ke svojí hrudi. Jeho hřejivé obětí mě přinutilo se rozplakat, i když jsem si přísahala, že už kvůli Ishbalu neuroním jedinou slzu. Mohl za to jen on, Ohnivý alchymista, že jeho plameny ve mně rozehřály tu ledovou bariéru, co po Ishbalu vznikla. To se zatím ještě nikomu nepovedlo.

Můj obyčejný pláč zatím nabral obrátek, muselo mě být slyšet i do jiné místnosti. Slyšela jsem jeho chlácholivý hluboký hlas, ale nerozuměla jsem slovům. Před očima mi míhaly ty nejhrůznější scény, co jsem ve válce viděla.

„Proč? Proč jsem šla do války? Vím to proč... ale... neměla jsem to dělat. Jsem možná silná, ale tohle bylo příliš i na mě!“ začala jsem křičet, mezitím co jsem vzlykala.

„Nemusela jsi tam chodit... ale už se tak stalo, neříkám ti, abys neplakala, ale jen, abys mě vnímala... máš mě tady, a vím, jaké to tam bylo...“ těmhle slovům jsem už rozuměla, v tuhle chvíli jsem začala vnímat. Neodpovídala jsem, jen jsem se nechala zlehka hladit po zádech. Nechápala jsem, kde v tak arogantním muži může vzít tolik pochopení, ale v tuhle chvíli jsem za něj byla ráda.

Za jeho pomoci jsem se zas uklidnila, a byla jsem zas šťastná, že s ním sdílím kancelář. Jen jsem ho teď viděla konečně i jinak. Nejen jako hloupého sukničkáře, co je zaslepený slávou, ale také jako někoho, kdo se mnou dokáže sdílet to nejhorší, co nás v životě potkalo. Děkuji vám, Plukovníku... možná se ještě zamyslím nad tím, jestli přeci jen nebylo správné, že jsem se dostala do vaší blízkosti. Opravdu děkuji... možná se ještě jednou pokusím ukořistit celé vaše ohnivé srdce.